

judar för israelisk-palestinsk fred

Det har varit en händelserik sommar. Khadafi har fallit till slut och i Syrien fortsätter upproret. Något oväntat fick vi också bevittna ett socialt uppror i Israel. Det här är stort. Även om man inte har hört om att "upprorsmakarna" kopplar ihop de sociala problemen med ockupationen så är det oundvikligt att det kommer. För det blir allt tydligare för gemene man att ockupationen kostar. När Ni läser detta så är det antagligen redan känt hur det gick i FN med det palestinska försket att bli en självständig stat. I skrivande stund är det en klar majoritet för erkännandet av Palestina i Generalförsamlingen medan USA hotar med att använda sitt veto. Jag hoppas att många av er var på demonstrationen till stöd för Palestinas självständighet. För det är en förutsättning för att Israel ska kunna leva i säkerhet.

Chefredaktör Jakob Srebro

Välkomna till möte med Eva Ekselius!

**Judiskt Forum
inbjuder till samtal med
Eva Ekselius om Judisk mystik.**

**Välkomna torsdagen den 6 oktober kl 18.30
till Kocksgatan 9 (tryck: Vägaren).**

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jonatan Stanczak, Maria Bergom Larsson

I detta nr: Israel bör erkänna den palestinska staten, Zvi Bar'el (1), Why is this vote differnt from all other votes?, Adam Keller (4), Get rid of Zionism, Yitzhak Laor (8), Ashrawi slams joint Obama - Merkel statement on UN bid (9), Varför protesterna i Israel kan vara hoppingivande, Michael Waltzer (10), Dapne och Itzik, Uri Avneri (13), Israels sociala protester är inte döda, Merav Michaeli (15), In taking to the streets, we found home!, Daphne Leef (17), På vääg mot en israelisk apartheidstat, Daniel Blatman (22), Kan arton mjölkkor vara en form av motstånd?, Jonatan Stanczak (24), Gideon Levi på galleri Tegen: We must be realistic enough to believe in miracles, Maria Bergom Larsson (25), Brev till teaterförbundet om The freedom theater, JIPF (28), The Village of Aqaba, the bulldozers and Netanyahu's truth, Adam Keller (29), Israel to sue Bedouin residents for cost of demolishing their village, AIC (31), JIPFs handlingsprogram (32)

Israel bör erkänna den palestinska staten

I stället för att frukta att Palestina röstas fram som en egen stat, borde Israel delta i det internationella samfundet och acceptera det och därmed upphöra att se det som ett fientligt existentiellt hot.

Att vänta och hoppas är nervpåfrestande. Varje dag rivs ytterligare ett blad från årets kalender och den politiska seismografen rusar utan kontroll. I motsats till tsunamin i Japan, är prognosen över våra egna angelägenheter kända i förväg. ”En politisk tsunami förväntas”, förklarade försvarsministern. Han är dock bara en prognosmakare och inte en planerare. Precis som alla prognosmakare, utfärdade försvarsministern helt enkelt en rapport och har ingen kontroll över händelserna.

Varken han eller någon annan bestämmer när september kommer att infalla, det är den månad som följer augusti och föregår oktober. Inte heller har Barak låst in sig i sitt kontor för att utarbeta politiska riktlinjer för landets försvar. En diplomatisk eller strategisk plan? Ett fredsinitiativ? Inte med Barak - i ytterligare fem månader, kommer han att skrika ”vad var det jag sa?” och han kommer att ha rätt. När allt kommer omkring talade han om en politisk tsunami.

Barak är inte den ende i regeringen som utfärdar varningar. Regeringens grälsjuka ledare och även den figur som kallas utrikesministern, hytter hotfullt med sina nävar och varnar för att ”Israel kommer

att vidta ensidiga åtgärder om palestinerna väljer att bli en stat.” Att sådana uttalanden imponerar på någon är tveksamt. Dessa politiker ägnar sig åt struntprat samtidigt som analytiker vid FN säger att 130 eller kanske 150 länder kommer att erkänna den palestinska staten, och även att USA:s ståndpunkt inte kan förutses i förväg.

När USA utnyttjade sin vetorätt mot en resolution som fördömde bosättningarna, gjorde man klart att detta skulle bli det sista vetot i ämnet - men allt är möjligt. Kommer USA att bli den sista stenen i en kollapsande mur av motstånd, eller kommer det att ansluta sig till anhängarna av den palestinska staten? Obama tycks inte ha en alternativ plan, och har lärt sig att israeliska löften inte kommer med en tidsplan för när de ska genomföras.

I stället för att vänta på ett mirakel – t ex en nytt israeliskt eller amerikanskt initiativ - är det klokt att acceptera som en arbetshypotes att en palestinsk stat kommer att vinna erkännande i september och att Ramallah omedelbart efter ett sådant erkännande kommer att fyllas med officiella diplomatiska institutioner av de flesta länder i världen. Men detta kommer bara att utgöra den symboliska sidan av erkännandet - Det kommer att innebära en historisk uppgörelse med israeliska ledare som hånfullt avfärdar FN och dess resolutioner. Vad kommer Israel göra? Bojkotta länder som skickar ambassadörer till Palestina? Inte låta dem

komma in i Palestina via Ben-Gurionflygplatsen?

Som medlem av FN, kommer staten Palestina att ha en ny rättslig och internationell status, en som gör det möjligt att framställa krav mot Israel i den internationella brottmålsdomstolen eller etablera en flygplats utan israeliskt tillstånd. Och denna nya status kommer att tillåta palestinierna att kräva internationella åtgärder mot Israels ockupation - inte bara på pappret utan äkta sanktioner och kanske även utplacering av FN-trupper för att skydda säkerheten för Palestinas medborgare. Palestinierna behöver inte ens lansera en ny våldsam eller icke-våldsam intifada. Internationell ilska över Israels politik har nått den punkt där internationaliseringen av tvisten kommer att lösa alla palestiniernas problem.

Men det finns en annan möjlighet. I detta scenario skulle Israel delta i det internationella samfundet, erkänna den palestinska staten, inte längre se den som en fiende och ett existentiellt hot, och även delta i möten med givarländerna så att palestinierna får hjälp att förverkliga att deras nya status vinner erkännande. September behöver inte vara ett hot, det behöver inte vara en gladiatorring där bara en tävlande blir kvar vid liv.

Fruktan för september kan förvandlas till en konstruktiv start om Israel nu meddelar att förhandlingarna är det uppdrag det har att utföra med en internationellt erkänd stat och inte med den palestinska myndigheten, för att lämna de ockuperade områdena. Detta inverkar på dagordningen, men inte

nödvändigtvis till Israels nackdel. Förhandlingarna skulle inte avla en palestinsk stat, motsatsen skulle hända. Järnregeln som alltid har fått förhandlingsprocesserna att spåra ur - tanken att Israels erkännande av en palestinsk stat skulle komma i slutet av processen – skulle istället förvandlas till utgångspunkten för samtalen.

Den nya palestinska staten skulle också behöva kompromissa. Den skulle inte kunna hota att lämna processen, eller bryta mot spelets regler. När en stat är etablerad finns det ingen återvändo, och dess gränser kan endast fastställas efter att staten själv är etablerad.

Detta kommer också vara en möjlighet att bygga en ny allians, inklusive med Egypten, Jordanien, Palestina och Israel, och ge verkligt innehåll till det arabiska förslaget om regional fred. De som fruktar att ett internationellt erkännande kommer att ses som frukten av det palestinska upproret bör vara lugna - den palestinska saken har redan internationell legitimitet. Så september har redan startat.

Zvi Bar 'el

Övers. Maria Bergom Larsson

THE PRICE

Turkey is turning
Into a foe,
The peace with Egypt
Is evaporating.

The Gaza siege
Is strengthening Hamas.
The refusal to recognize
Palestine
Is isolating
Israel.

Published in Haaretz - Sept. 2, 2011

Why is this year different from all years and this vote from all other votes?

For decades, the UN General Assembly is meeting every year in the month of September. And every year it adopts by a large majority a series of resolutions initiated by the Palestinians. These resolutions gets reported (if at all) as a minor news item deep down on page 10 and go straight to the UN archives. No one seriously expects them to be actually implemented in reality. This year, it is quite different.

Never did a UN vote get such attention as the vote which is expected in September this year. This year, Israel's Defense Minister expressed apprehension that the expected UN vote might cause a political Tsunami. And the Foreign Ministry embarked on an emergency mobilization of all its diplomats in all countries throughout the world and instructed them, many months in advance, to focus their energies on the expected vote in the General Assembly. And the IDF and the police hold extensive exercises, half a year in advance, anticipating the United Nations vote and its predicted impact on the ground. And the Prime Minister of Israel and his senior ministers are all the time running around the world, from one capital to another, in a non-stop campaign of conversations and speeches and

persuasions and pressures, so as to gather and collect a General Assembly vote here and there. And the President of the United States of America in person undertook a trip to Europe and met with the prime ministers of Britain and Germany, in a desperate attempt to formulate and present the Palestinians with a substitute of equal value which may yet convince them to take back their appeal to the UN and save the United States and its President the difficult dilemma of what to do and how to vote in September.

What has changed? It is not the UN itself which had changed since last year. Its prestige was not greatly enhanced, nor did it gain additional concrete powers. UN Member States still determine their vote because of various interests, and the great powers still cast their veto due to similar considerations. Still, the situation did change. It is the situation on the ground which has changed.

44 years have passed since Israel occupied the West Bank and Gaza - more than two thirds of the total period of Israel's existence. 44 years, during which the State of Israel has established dozens of settlements and created hundreds of accomplished facts and carefully refrained from

annexing these territories and explained to anyone who asked that this was a temporary situation and that the permanent status negotiations shall be held in the future, once upon a time. And after 44 years Israel's PM still asserts that the final status would be determined in negotiations which would start once upon a time, when the Palestinians fulfill all the conditions presented to them, and that such negotiations might even be concluded at an even more distant future date, but that actually there is not much to hope for "since the conflict is in fact unsolvable."

Already for seventeen years the Palestinians have the Palestinian Authority with its President and Parliament, Prime Minister and Ministers duly placed in charge of ministries – everything which a sovereign state has, except for one thing: real power on the ground. Also seventeen years after the creation of the Palestinian Authority, a 19 year old Israeli corporal standing at the checkpoint on the road between Ramallah and Nablus has much more power and influence on the daily lives of Palestinians than the Palestinian Authority's President and its Prime Minister and all ministers together.

No wonder that Palestinians are less and less enthusiastic about the Palestinian Authority which is supposed to represent them. No wonder that fewer and fewer Palestinians believe that diplomatic activity can make the occupation army

and settlers go or that it might lead to the creation of a free and sovereign Palestine, whose borders would be based on the 1967 lines and which would have East Jerusalem as its capital.

Palestinian confidence in this option eroded further after the President of the United States called for negotiations based on the 1967 borders and Israel's prime minister rejected this call out of hand at the podium of the U.S. Congress while receiving the prolonged applause of American lawmakers from both parties alike.

The expected UN vote in three months from now, in September 2011, is the final test and the last chance - now or never. The Palestinian Authority's last chance to prove to its people that their hope to be a free people in their land is not lost, that the international community is behind them and that through its support a miserable and hollow Palestinian Authority could be upgraded and turned into a real sovereign state.

In the UN Security Council, the United States has veto power, as is officially enshrined in the UN Charter. In the United States Congress, the Government of Israel has veto power which does not appear in any written document but is enshrined deep within American politics, and which in effect controls the U.S. veto at the UN. And the United States remains the strongest power in the world, and its

exercise of the UN veto is a highly significant gesture. Still, in recent years doubts are heard and fissures appear in the US global might, competitors and opponents show up to increasingly challenge the might of the American empire. If its veto is bypassed through the General Assembly, leaving the Americans in a less than splendid isolation in their opposition to Palestinian aspirations, these fissures would become somewhat wider.

And what would happen on the day after? In his famous speech Obama warned the Palestinians that the UN vote by itself would not create a Palestinian state - which is undoubtedly true. A UN vote in itself does not establish states which fail to materialize on the ground. Also the UN vote on November 29, 1947, did not in itself establish the State of Israel, it only provided a framework and legitimacy to the acts of David Ben Gurion and his colleagues. So, what will happen on the ground?

The influential columnist Tom Friedman urged the Palestinians to implement the creation of their state in practice through a non-violent struggle - large processions setting out every Friday to Jerusalem, with olive branches in their hands. For this scenario, Israel's army and police already begun to prepare and practice, and they have a wide spectrum of measures to counter what Army Chief of

Staff Benny Gantz termed "The Demonstrations Threat" – from tear gas and stinking water to snipers who are instructed to shoot to kill.

But a state recognized by the International Community has various new possibilities open to it, even when its territory is still under occupation by a foreign army, and even if its full membership in the UN was stopped by an American veto. For example, to lodge a complaint to International Court in the Hague for the violation of its sovereignty by the occupying army and by the settlers illegally introduced into its sovereign territory by that army. Also, start individual international proceedings against particular officers in the occupation army, for personal acts in violation of International Law committed on its sovereign territory.

Once the state of Palestine is recognized, it will be much harder to send Israeli forces late at night into the heart of Ramallah, in order to detain Palestinians wanted by the Israeli security services for the purpose of "interrogation under moderate physical pressure". From the purely military aspect, there would be no problem to bring to bear a tremendous firepower which would overcome all opposition by the Palestinian police forces, but the Israeli officers involved may need immediately afterwards to get legal assistance. Adv. Michael Sfard

already pointed out that the diplomatic tsunami of which the Defense Minister is so apprehensive might be dwarfed by the judicial tsunami which the State of Israel might face if insisting upon retaining the Palestinian Territories after September.

And inter alia, a sovereign state is definitely entitled to issue its own currency. If the Government of Israel insists upon keeping the Palestinian territories within a single economic framework with the State of Israel, there could suddenly flow into this shared economy an enormous amount of Palestinian Pound notes and coins, with vast economic effects unforeseen and uncontrolled by the eminent economist Stanley Fisher, who apparently failed in his bid to head the IMF and will have to remain at the head of the Bank of Israel.

And yet, what if all this does not help the Palestinians? What if their state remains a piece of paper at the UN General Assembly, with no sign of it visible on the ground, with occupation keeping its usual routine and Israeli soldiers standing at the checkpoints through all the highways and the settlers in place, driving bulldozers and building and expanding and bursting out in all directions? A great victory for the Israeli right wing and the vision of Greater Israel. A very great pyrrhic victory,

If the Palestinian leadership is revealed as having given false promises and false hopes and having nothing further to offer to its people, the revolutions in the Arab World would swiftly arrive in the Palestinian streets. The Palestinian Authority which failed to transform itself into a state will collapse like a house of cards, its government and parliament swept away without a trace, and with them all remaining support for a solution based on a Palestinian state alongside Israel.

Palestinians would abandon en masse the demand for an independent state, and would instead adopt a call – already gaining support among them – for a single state from the sea to the Jordan, a democracy with voting rights for all. All settlements would remain in place - only that their Palestinian neighbors in Nablus and Hebron, Jenin and Ramallah as in Gaza and Rafah would also send their democratically elected representatives to the Knesset.

And just then, when support for a democratic state from the Mediterranean to the Jordan would spread throughout the world, an Israeli government – terribly fearful of the loss of the Jewish state and the Jewish majority – would very urgently offer all that it refused and rejected before...

Adam Keller
Saturday, June 18, 2011

Get rid of Zionism

Had masses of Israelis had the sense to say that on the morning after the occupation, instead of choosing to 'discover our undivided country,' we would be in a different situation today.

The 45th year of occupation is now beginning. The depth of the entanglement, from which there is apparently no way out without bloodshed, is as great as the obedience of the intelligentsia: Just as European colonialism was collapsing once and for all, the local intelligentsia found a way to collaborate with the claims of Israel's governments, leaving us today with both a right-wing coalition and a right-wing opposition.

Few people understood at the time that remaining in the territories in any fashion would give rise to a desire for control. The astute ones were Pinhas Lavon during his last lucid hours, Yitzhak Ben-Aharon momentarily, and Yeshayahu Leibowitz.

There were of course a handful of political parties - Rakah, the New Israeli Left and Matzpen. But in the center of the political map, those who argued in favor of withdrawal from all the territories came down to Prof. Jacob Talmon, Prof. Yehoshua Bar-Hillel, writer Amoz Oz and a few others. The vast majority of the intelligentsia trailed along behind the generals and the politicians. That's how it is: Intellectuals work at honing the

government's arguments. Few of them dare to oppose it.

As a rule, arguments don't play a central role in politics; they merely help the government implant itself in its citizens' language. For example, the claim that Israel faced an existential threat in 1967 was a propaganda lie. It would have been possible to unravel the complicated situation caused by Egyptian President Gamal Abdel Nasser, but Israel and the United States decided to exploit the Egyptian mistake.

Today, these things can be discussed in academic discourse. But political discourse, aided by the intelligentsia of that period, is exempt from questions - even about those thousands of graves from the 1973 Yom Kippur War.

Moreover, the politicians and the intellectuals claimed that Israel, as a "victim of aggression," had the right to alter its borders. But the main aggressor in that narrative was Egypt, and it got back all its land, up to the last grain of sand, in the peace treaty that followed the 1973 war. The legal argument was shelved.

There were also military arguments about "strategic borders," and those were nonsense, too: No Israel Defense Forces general, either from that General Staff or those that followed, really believed in them, because the Yom Kippur War dealt Israel a harsh blow despite "defensible

borders.” This truth also applies on the Golan Heights, to this very day.

So we are left with the West Bank, where Prime Minister Benjamin Netanyahu continues to lead us with his dual rationale: This is the land of our forefathers, and also, Hamas will attack Ben-Gurion Airport. There is no connection between these two arguments. As a rule, dual arguments serve as props to bolster each other’s weakness. But the mixture of strategy and messianism explains the power Israeli politics has to drug its subjects.

The ”Land of Israel” is a phantasm. Withdrawing from ”parts of it” is presented as a ”concession” even by supporters of the move. But the only concession we needed to make, even back in 1967, was giving up the messianic claim that this is our land, from the Bible, and therefore we have a right to it. In comparison with this claim, the Serbs, with their preoccupation over the Battle of Kosovo in 1389, are rational, secular people.

Life is in no need of ”ancestral rights.” Most of us were born here. That has no connection with the Bible, which for the most part is a very nice book. It has no connection with the prayers of the religious. We don’t need religion, either as a menu in a restaurant or as a strategic analysis.

Had masses of Israelis had the sense to say that on the morning after the occupation, instead of choosing that of all moments - with the help of professors, poets and writers - to ”discover our undivided country,” we would be in a different situation today. Liberation from Zionism is not a dirty word. In any case, what lies behind Zionism nowadays are interests related to water, real estate, strategic relations with the U.S. and a huge army hungering to justify its existence. If our fathers erred in their use of myth, we should part from it, for the sake of our sons and daughters. We don’t have to leave this place or give up our lives. But for their sake, we have to get rid of Zionism.

Yitzhak Laor

Ashrawi slams joint Obama-Merkel statement on UN bid

”You do not leave an occupied people at the mercy of those who occupy them”

”People do not negotiate their right to statehood. Rather, this is an inherent right,” a PLO official lashed out Wednesday in the wake of US and German statements demanding Palestinian officials abort plans to seek UN recognition of statehood. Hanan Ashrawi, a member of the Palestine

Liberation Organisation’s Executive Committee, said in a statement.

”Far from acting unilaterally, Palestinians are bringing their case for statehood before the United Nations, the world’s pre-eminent multilateral body. Self-determination and respect for the sovereignty of nations are principles enshrined in the United Nations Charter, making the UN a natural forum to resolve this issue,” she said.

The day before, US President Barack Obama and German Chancellor Angela Merkel spoke out at a news conference, saying they agreed that Palestinians should not seek recognition of a state at the UN in September, calling the move "unilateral." Ashrawi's sharp statement appealed to the leaders, urging them to reflect on their position and "send a very different message" if they wanted to reinforce prospects for peace. She said:

"For the last two years, we have built our state from the ground up. Our efforts have been internationally recognised and widely praised. We fulfil all the requirements of statehood as stipulated under Article 4 of the UN Charter and the Montevideo Convention. The sole obstacle that remains is Israel's refusal to end its occupation."

For peace to be realised, she continued, "You do not leave an occupied people at the mercy of those who occupy them and who act unilaterally in violation of international law by continuing to demolish homes, annex land, build settlements, erect apartheid walls and revoke IDs. . . On the contrary, come September, we expect President Obama and Chancellor Merkel to support the involvement of the United Nations as a positive step forward in efforts to secure regional peace and safeguard stability, and to recognise that the greatest threat to regional peace and security is Israel's refusal to respect Palestinian rights and international law."

Maan news: <http://www.maannews.net/eng/ViewDetails.aspx?ID=394991>

Varför protesterna i Israel kan vara hoppingivande

Vad händer i Israel? Som vanligt kunde ingen förvänta sig eller förutse det enorma upproret bland Israels unga – och i lördags kväll anslöt sig ett stort antal unga, ett förvånansvärt stort antal, tillsammans med sina föräldrar och far- och morföräldrar. Det som startade som ett krav på boende som man har råd med vände till något mycket större. Jag kan bara iaktta, heja på och försöka räkna ut vad som är på gång. Här kommer fyra tolkningar av upproret.

Det här är en vanligt folks revolt mot de privilegierade sektorerna – men ännu viktigare, fastän få skulle säga så, mot bosättarna och de ultra-ortodoxa. Proportionerlig representation möjliggör för rätt små grupper av block-väljare att uppnå oproportionerligt stor makt. Och dessa två grupper, såsom avgörande deltagare i (för det mesta) högerkoalitioner, har fått fördelar som ingen annan har. En kolumnist i Haaretz skrev att Netanyahu är socialist på de ockuperade områdena, där en fullt utvecklad välfärdsstat råder, men endast för bosättarna. Dessa inbegriper nu

många ultra-ortodoxa judar – som har lockats in i det nationalistiska lägret genom löften om boende för deras stora och växande familjer i de ockuperade områdena.

När staten fortfarande var ung, hade de ultra-ortodoxa inga andra politiska krav utöver att deras barn skulle bli frikallade från militärtjänst och att deras sätt att leva skulle subventioneras av staten. Detta givet var de lika beredda att gå in i vänstern som i högern. Nu har högern beslutsamt införlivat dem. Allt detta på bekostnad av merparten av israeliska medborgare – av alla israeler, som bor och arbetar inom Gröna Linjen. De kommer inte att flytta trots argumenten från Knessets högerledamöter som säger att det finns massor av billigt boende på de ockuperade områdena – de som protesterar borde åka dit.

Det här är det första upproret i världen mot en framgångsrik neo-liberal regim.

Israels makro-ekonomi fungerar mycket bra (jag kan inte förutse vad som kommer att hända i morgon): arbetslösheten är låg, shekeln är stark, utländska investerare är intresserade, det finns massor av entreprenadanda, och den ekonomiska tillväxten är stark och stabil. Samtidigt är

det lätt att överallt i landet (utom på de ockuperade områdena) se den skada som den neo-liberala politiken får på kollektiv solidaritet, på välfärden och upprätthållandet av offentligsektorn. Det är också allt svårare för många familjer med två inkomstagare att uppnå och bibehålla ett hyggligt liv. Så det här är ett uppror vars motto skulle kunna vara: Det är mikroekonomin – dumt! Men dess aktuella slogan är: Folket kräver social rättvisa! Det finns ingen kris i stats-skulden, ingen inflation eller arbets-löshet. Krisen handlar om ojämlikhet och orättvisa, och folket som protesterar kanske visar sig vara oeniga om många saker, men detta är de eniga om.

Upproret är ett kollektivt försök att undkomma begränsningarna och motsättningarna i den israeliska debatten om säkerhet, den icke-existerande "fredsprocessen" och ockupationen.

När ledarna som trätt fram i upproret hävdar att deras protest inte är "politisk", menar de att det inte handlar om krig och fred. De vet förstås att allting hänger ihop och att svårigheterna som de är med om delvis har sin orsak i de enorma statliga investeringarna i de ockuperade områdena. Men de har sin egen dröm om sionistisk normalitet: De vill sätta fokus

Om Du inte har betalat medlemsavgiften för 2011 då är det hög tid att göra det NU. Det kostar bara 200 kr/år (inkl. bladet). Endast JIPF - bladet kostar 100 kr/år. Betalas på pg 475 29 17-7

på sina egna liv och kvaliteten i det egna samhället. Det kan man se på deras skyltar och plakat. I Fred Nu-demonstrationerna förr fanns många skyltar på engelska, vilket var mycket vettigt: demonstranternas budskap riktade sig inte bara till israeler utan också till araber, européer, amerikanska judar och amerikaner i allmänhet. Men i de här demonstrationerna är alla skyltar på hebreiska. Israels folk pratar med varandra.

Detta är en protest mot vad Israel har kommit att bli, i namn av vad det en gång har varit.

Det är ett försök av de yngsta israelerna att återta ett äldre, mer jämlikt, mer idealistiskt land som deras föräldrar förlorat. Det är den syn på upproret som jag, av hela mitt hjärta vill ska bli den rätta. Eller en av de riktiga för ingen protest av denna storlek kan sammanfattas så lätt. Men det fanns några underbara ögonblick förra veckan då man kunde ana det gamla Israels lockelse. Sent en kväll promenerade min hustru, några vänner och jag upp och ner för den kilometerlånga tältstaden i Tel Aviv; vi stötte ihop med en grupp på 100 eller 150 människor som samlats kring en folksångare med gitarr, han sjöng sånger från 40-talet.

Ingen sjunger dom sångerna längre, viskade min vän. Men där var dom, en blandad folkskara på unga och gamla, med strålande ansikten och sjungande om ett land och en tid som de ville minnas och fira. Det var inte fattigdomen från den tiden de längtade efter utan solidariteten.

I demonstrationen i Jerusalem för en vecka sen gick vi bredvid en grupp tonåringar från Hashomer Hatza'ir (The Young Guard – ett namn från en svunnen tid). Jag hade trott att organisationen hade försvunnit för länge sen, men det var många unga medlemmar i HH som gick och sjöng "Folket kräver social rättvisa!" Min hustru sa att de också hade på sig likadana blå blusar som hon hade när hon var medlem (i HH) på 50-talet. Sammantaget säger det något om meningen med demonstrationerna – deras ålder och vår (och det var många andra som vi). Ett tag sa vi till alla vi mötte att vi bara var åskådare. Men det var inte sant. Vi skulle ha deltagit i en demonstration som denna var som helst i världen – och här kände vi till alla skyltar och många av sångerna.

Ingen vet vad det ska bli av allt detta; ingen vet hur man kan vända en protestfestival till effektiv politik. Det finns många hinder, inklusive den gamla politiken med krig och fred. Men den förtvivlan för en månad sen, känslan av att vänstern var död, övertygelsen som upprepades om och om, att en hel generation av israeler hade vänt sig bort från politisk handling i jakten efter nöjen i privatlivet – allt det verkar borta. Detta är en tid av oväntad hoppfullhet.

*Michael Walzer
8 augusti 2011*

Michael Walzer medverkar i The New Republic och är professor emeritus i samhällsvetenskap vid Institute for Advanced Study.

*Översättning:
Anja Emsheimer*

Daphne och Itzik

Berättelsen börjar med Daphne Leef, kortfilmskapare, dotter till en kompositör. Hon är less på att inte kunna hyra en lägenhet i Tel Aviv så hon annonserar på Facebook att hon tänker bo i ett tält på Rothschild Boulevard, och frågar om någon vill hänga på.

Några gör det. Sen fler. Sen ännu fler. På kort tid finns över hundra tält på avenyn, en av de äldsta i staden, i ett lugnt bostadsområde. Andra tältstäder dyker upp runt om i landet. En massrörelse har startat. Förra lördagen demonstrerade 350 000 människor i Tel Aviv, 450 000 i hela landet.

Efter ett tag gick det israeliska Studentförbundet med, lett av sin ordförande Itzik Shmuli. Daphne och Itzik sågs som ledare, tillsammans med några andra, särskilt Stav Shaffir, som är lätt igenkännbar på grund av hennes illröda hår. (Stav betyder höst.)

Media älskade dem. De omfamnade dem med en aldrig tidigare skådad glöd. På ett sätt var detta rätt anmärkningsvärt eftersom alla media ägs av samma ”pampar” som demonstranterna rasar emot. Förklaringen kan vara att den genomsnittliga journalisten tillhör samma socialgrupp som Daphne och de övriga demonstranterna.

För tre veckor sen dök de första tecknen på splittring upp. Efter att först ha bemött protesterna med förakt såg Binyamin Netanyahu faran och gjorde det han (och

liknande politiker) alltid gör: han utsåg en kommission för att föreslå ”reformer”. Han varken lovade att genomföra dess rekommendationer eller tillåta kommissionen att överskrida gränserna för den tvååriga statsbudgeten som Knesset redan hade antagit.

Så började splittringen. Daphne, Stav och de flesta andra vägrade att samarbeta med kommissionen. Itzik hyllade den. Daphne var inte nöjd med den begränsade reformen som kommissionen sannolikt skulle komma med; Itzik var beredd att acceptera det som kunde uppnås.

Men splittringen handlar om mycket mer än oenighet om taktik. Den speglar en grundläggande skillnad i världsbild, strategi och stil.

Daphne är emot etablissemang. Hon gör inte detta för små förändringar inom det existerande systemet. Trots att hon är född i hjärtat av detsamma, vill hon störta det och skapa något helt nytt.

Itzik vill arbeta inom etablissemang. Han talar om ”den nya israelen” men är inte alls på det klara med vad som är nytt med denne.

Strax före den enorma demonstrationen avslöjades ett förfärligt faktum - Daphne hade inte gjort sin militärtjänst. När orsaken till detta kom fram: att hon led av epilepsi, grävdes något ännu värre fram:

När hon var 17 år, hade hon skrivit på en lista där gymnasieelever fördömde ockupationen och vägrade att tjänstgöra på ockuperad mark, eller att alls göra sin militärtjänst.

Itzik hade förstås gjort sin militärtjänst.

Proteströrelsen är i hög grad påverkad av kvinnor. Kvinnor startade den, kvinnor är dess huvudsakliga talespersoner. Ändrar detta dess struktur?

Daphne tycks inte ha något ego, inga politiska ambitioner. Nästan alla tror att Itzik, å andra sidan, har siktet inställt på en plats i Knesset – genom att använda sin nya status för att gå med i Labour (eller något annat) parti, om han inte kan uppnå ledarskapet för proteströrelsen och göra den till ett parti enligt hans idéer.

Det senare verkar osannolikt. Vid den jättestora demonstrationen togs hans tal väl emot. Men det var tveklöst Daphne som verkligen berörde massornas hjärtan. Itzik talade till huvudet, Daphne till hjärtat.

Vid det här tillfället hände något mycket egendomligt med medierna – eller kanske inte så egendomligt. Alla de tre viktigaste TV-stationerna direktsände händelsen uttömmande. Och Itziks tal i sin helhet av alla tre. Men mitt i Daphnes tal, som en order från ovan, klippte alla tre TV-stationerna bort hennes röst och satte igång med ”kommentarer” av samma gamla trötta gäng med regeringens talesmän, ”analytiker” och ”experter”.

Fr o m då lyfte nästan alla medier fram Itzik och bagatelliserade Daphne. Det tycks som att pamparna åter har tagit över.

Från början insisterade ledarna för protesten på att rörelsen varken är ”politisk”, ”vänster” eller ”höger”. Den handlar enbart om social rättvisa, solidaritet och välfärd, inte om statsangelägenheter som fred, ockupation eller dylikt.

Hur länge kan denna inställning upprätthållas?

I veckan höll general Eyal Eisenberg, befälhavare för hemmafronten ett tal där han förutsade ett ”allmänt krig, ett totalt krig” mellan Israel och en ”islamiserad” arabvärld. I det kriget skulle massförstörelsevapen användas.

Militära och politiska ledare tonade omedelbart ner hans tal och sa att det inte finns någon sådan fara i den närmsta framtiden. Men innebörden var tydlig: behovet att lägga enorma summor på att förse hela Israel med Iron Dome antimissilförsvar, lägga enorma summor på att köpa ubåtar för vår kärnvapenkapacitet och ännu större summor på att köpa de senaste amerikanska stridsflygplanen. Miljarder och åter miljarder dollar ovanpå en redan enorm militärbudget.

Palestiniernas ansökan i FN om att erkännas som staten Palestina kan leda till en allvarlig kris; konflikten med Turkiet blir dag för dag allt farligare; i Egypten och andra uppvaknande arabstater uppnår anti-israeliska stämningar nya höjder.

Kan man verkligen påstå att allt detta inte påverkar möjligheterna för att skapa en välfärdsstat? Att proteströrelsens

slagkraft kan upprätthållas och ökas under dessa mörknande moln?

Nästa etapp kommer med Trajtenberg-kommissionens rekommendationer om ett par veckor.

Kommer de att möjliggöra för Itzik att fira och avblåsa det hela? Kommer de att bekräfta Daphnes förutsägelse om att bara erbjuda smulorna från det bord som politikerna och pamparna festar vid?

Kommer de att utplåna denna historiska rörelse eller ge den nytt liv?

Hur kommer denna film att fortsätta? Åh, där får vi allt vänta och se. Vi skulle ju inte avslöja slutet, eller hur? Förutsatt att vi visste.

Uri Avnerys kolumn

i viss förkortning

Översättning:

Anja Emsheimer

Israels sociala protester är inte döda!

Den kvävande snaran som olika israeliska regeringar har fångat oss i under de senaste 40 åren tillåter oss inte längre att andas.

Dagen efter torsdagens terrorattacker skyndade media att dödförklara proteströrelsen utifrån den säkerhetspolitiska agenda som nu skulle ta över. Som om inget hade hänt, som om inte israeler i massor hade tagit över gatorna för att få till stånd en förändring. För media, och naturligtvis för regeringen, är det som att ingenting hade förändrats, som om de återigen kunde sätta agendan. De – regeringen och media – skulle påminna oss om vad som verkligen är brådskande och viktigt.

Det här är det största hotet vi står inför. Inte säkerhetssituationen utan det fortsatta, eviga, regelbundna, helt automatiska Israelmantrat. Akuta möten i det inre kabinettet och gruppen av åtta seniora ministrar, IDF attackerar, IDF dödar, kräver en ursäkt, kräver utred-

ningar, begravningar, sårade, ögonvittnen. Vilken premiärminister det än gäller säger för vilken gång i ordningen det nu må vara: ”När israeliska civila dödas, svarar vi snabbt och bestämt.” Någon försvarsminister säger: ”Vi ska slå dem med beslutsamhet och full kraft.” Någon oppositionsledare säger: ”Det här kräver handling av Israel, vi kommer att stödja regeringens åtgärder.” Mer och mer av samma slag, upprepningar om och om igen, som fångar oss i en ändlös labyrint utan utgång.

Den här återvändsgränden är en av de viktigaste anledningarna till dagens stora och oöverträffade proteströrelse. Även om ordet ”ockupation” inte nämns, även om ingen talar om en palestinsk stat - den kvävande snaran som ett antal israeliska regeringar har fångat oss i under de gångna 40 åren, tillåter oss inte längre att andas. Det råder en känsla av hopplöshet och meningslöshet som härrör ur vetenskapen om att allt är detsamma; det är bara medborgarnas situation som dag för

dag går utför. Det finns inget att se fram emot, ingen som helst utsikt alls att hoppas på.

Det är alltid förvånande att inse att ingen regering tagit något steg mot att förändra Israels grundläggande situation, i termer av säkerhet och politik i regionen, så när som under den korta tiden med Rabins administration. Ingen regering har föreslagit någon lösning eller svarat på något erbjudet förslag. I enlighet med detta har ingen premiärminister heller gett oss hopp eller erbjudit någon vision av ett bättre liv i Israel.

Alla har varnat för en myriad av hot mot statens existens, men ingen kan tänka på någon annan verklighet. Ingen har skissat på en dröm om fred med grannstaterna eller bra relationer med dem och ett partnerskap som kan leda till fantastisk ekonomisk tillväxt, en berikande kulturell mix och t o m militärt samarbete. Ja, ja. Tänk er bara ett Israel som lever i fred med Palestina, Egypten, Syrien, Libanon och Jordanien, och att de alla bildar en NATO-lik allians, ett Mellanösternfördrag, och gemensamt bekämpar de radikala islamistiska organisationerna som hotar oss alla.

Låter det illusoriskt, utopiskt, omöjligt? Sanningen är den att det inte är så fjärran från att acceptera det arabiska fredsinitiativet, som inbegriper alla arabstaters normalisering av relationerna med Israel, skapandet av en vänskapligt sinnad

palestinsk stat och ett fredsavtal med Syrien. I årtal har allt detta varit inom räckhåll, och en del är det fortfarande. Lägg då till en önskan om att få leva i fred och samarbete, och den fiktiva bilden skulle kunna bli mycket verklig.

För att förverkliga en sådan vision måste våra politiker också se den. Professor Dan Ariely, författare till *Precisably Irrational: The Hidden Forces That Shape Our Decisions*, förklarar att vår hjärna skapar en förväntan som verkligheten sen infriar, oberoende av rådande verklighet. I årtal har vi varit fångna i en förväntan av hot och krig som vi militant svarar på. Under årens lopp har denna onda cirkel vuxit sig allt mindre, från händelse till händelse, och blivit alltmer destruktiv för Israels samhälle och stat.

Den stora sociala proteströrelsen har brutit detta mönster. Allmänheten vill inte längre vara med om det. Den har börjat skissa på en ny bild av världen. Protesterna kräver en ny agenda, en som vägrar att sätta militarism och aggressivitet högst upp. Den agendan inbegriper ett nytt sätt att tänka i den regionala politikens värld. En välfärdsstat är en stat som inte tvingar sina medborgare att leva under hot om krig och förintelse; en välfärdsstat är en stat som strävar efter verklig fred och uppnår den. Och kravet på en sådan stat försvinner inte.

Merav Michaeli, Haaretz, 21.8.11

*Översättning:
Anja Emsheimer*

In taking to the streets, we found home!

Daphne Leef's speech Sept. 3rd 2011

Something massive, something huge happened this summer. Summer 2011 is the big summer of the new Israeli hope. This hope was born, like many hopes, out of a feeling of despair, alienation, inequalities that became impossible for all of us, inequalities that almost became impossible to overcome.

The Israeli society that stands here – and also, it's important to note, also the Israeli society that chose to stay home this evening – reached its red line. And then it stood up and said: Enough! No more! You can cheat some of the people some of the time, but you can't cheat everyone all the time. This summer we woke up and refused to keep walking with our eyes shut towards the abyss.

We are choosing to live. We are not invisible. If they only understand numbers, let us remind them that there are more than 7 million people here, and every one of these people has a heart. There was a sign on Rothschild that said: "Every heart is a revolutionary cell." It's true. Every one of us is the protest headquarters of one person.

This summer was a wonderful obstacle course. What hurdles didn't they put before us? What didn't they say about us? How they tried to break us up. The first thing they said about us was: spoiled brats. Sushi and nargilas. From this we

learned that the automatic response of the publicly elected is to give no respect to our actions. Their first priority was to say – it's nothing, zero, just a group of kids. At that point there was only the tent camp on Rothschild Boulevard. They called us vague and deluded. The result: tent camps began to be set up throughout the country. They had no choice but to understand that this was something bigger, something of our own.

My generation grew up with the feeling that we were alone in the world. It's us versus the TV screen. That the other is our enemy, that he is our competitor. We grew up with the feeling that we are in living in a race we have no chance of winning, that we mustn't rely on anyone else. They taught us that it's either you or him. That's capitalism – unending competition. The fact that this generation – the loneliest and most withdrawn generation – stood up and did something is nothing short of a miracle. The miracle of the summer of 2011. There you have it – everything that we thought, all they taught us – was wrong! What happened here was exactly what needed to happen.

We were closed up each of us in his own cycle, a cycle of dissatisfaction, in a feeling of absurdity. And suddenly we began to talk, and more importantly: We began to listen.

So they called us the extreme left. They tried to define us. How on earth do they

know who I am? How do they know who you are? Where do they get the chutzpah? The best answer to their assertions came not from me or from my friends, it came from the tent camps that sprang up in the Hatikva neighborhood, in Jesse Cohen, in Kiryat Gat, Kiryat Shmona, Modiin, Rahat, Kalansawa, Jerusalem, Haifa, Bet Shean, Yerucham, and in tens of other places. All of us, the whole country, realized that there is no right or left – we are all servants/we all serve.

They told us – go to the periphery towns. What a terrible and condescending thing to say. What is that – ”go to the periphery”? It’s something you say as if – there, there are no people. That there is a wasteland. Silence. And you know what? How lucky it is that they sent us to the periphery. Because we discovered there what we already knew – that this country is full of beating hearts. I went there and found friends for life.

And anyway – what is that – ”go to the periphery”? The State of Israel screwed over and continues to screw over its periphery systematically and methodically from the moment it was established. In education, health, infrastructure, housing, welfare, culture – to say ”go to the periphery” is unprecedented hypocrisy. To talk of ‘periphery’ is to perpetuate the old discourse that cuts out human beings, that tells them: You are put aside. You are remote. Your needs are less important and your demands are worth less. This summer we proved to everyone that there is no such thing as periphery – we are all central! Every single one of us! We reduced the physical distance between us and we found out

that it’s good that way, that we want to remain close. That they will no longer manage to distance us and to divide us.

And then came the security escalation. But even the missiles that fell did not ruin this protest. The opposite – they showed how strong and true it is. The fact that we didn’t fold then was, I’ve already said this, the most moving aspect of this protest. The time has come for the concept ”Security Situation” to stop being a value and return to being what it is – a situation. And a situation that must change.

Missiles fell, and we were silent for a few days. We marched in silence. And then what did they say? They said that the protest was fading out. Instead of recognizing that it pained us that a million Israelis were living under the threat of missiles, that we were hurting for the people injured, killed, and whose houses were ruined. But instead of appreciating that we were with them, instead of seeing how our silence came from love, they said ”the protest is fading out”. They tried to turn our solidarity into retreat.

The truth is, it was sad. How on earth does the government of Israel dare to make such an attempt at divide and rule? A government that abandoned its residents; that abandoned its elderly, its sick, its immigrants, its weak. How can it now come to us with such an assertion? Israeli governments have divided us for years, and when finally we come together, when we showed that we are not willing to carry on sitting in front of the TV, they said that we are not showing solidarity. We

don't show solidarity? Look at what's going on here!

When they talk about security they come to protect human lives – how does that line up with the Israeli government's policy of recklessness?

I'm 25 years old. What are my biggest memories of this country: the 2nd Lebanon War, the period of terrorism, friends who were killed then, the assassination of Rabin, Gilad Shalit. And that's even without going into that I'm 3rd generation Holocaust survivor. This was my consciousness. Moments and memories laced with death, loss, pain, fear, and the feeling that everything is temporary.

At the demonstration in Afula I saw a sign: "For 31 days I have been proud to be Israeli". I stand before you and I am now proud to be an Israeli for 7 weeks. I feel we are together building here our self-worth as a society. To say "I deserve" means that someone else also deserves, that we deserve. This summer brought with it many good moments and memories – of hope, of change, fraternity, listening.

A discourse of life has been created. It's the most important awakening there has been here. We are not here just to survive, we are here in order to live. We are not here just because we have nowhere else. We are here because we want to be here. We choose to be here, we choose to be in a good place, in a just society, we want to live in society as a society – not as a collection of lonely individuals who each sit in front of one box, the TV, and once

every four years put a slip in another box – the polling box.

We are here, not because we have no other land. We are here because this is the land we want. Without our even noticing, people have begun to return from abroad, suddenly there's a feeling that something's happening here that mustn't be missed.

We've created a new discourse here. This is the new discourse: We've replaced the word pity with the word compassion. We've replace the word charity with the word justice. We've replaced the word donation with the word welfare. We've replaced the word consumer with the word citizen. We've replaced the verb 'to wait' with the verb 'to change'. We've replaced the word alone with the word together. This is the greatest thing that we've done this summer. I don't know about you, friends, but it's already irreversible. We'll not agree to go backwards! We are striding forwards, to a better future, to a more just country. Social Justice!

We're all of us imprisoned somehow in our social status, in our neighborhoods, in our religion, our gender. And then I realized that we're not imprisoned – it's that we're imprisoning us! We all have an overdraft, but the overdraft is in the interest of the banks, it's in the interest of the entire financial system of the state. They want to keep us constantly at a certain level of distress. Because where there is distress there is no hope, and where there is no hope there is no chance of change, and where there is no chance for change there is nothing to live for.

But this summer, day after day, week after week, we went out to the streets and clarified not just to the government, but also to ourselves, that there is something to live for! The moment we realized this, the moment we began to think about a shared tomorrow, we all set out to freedom!

What will tomorrow bring? We're all asking what tomorrow will bring. What will happen to the tents, what is happening with the protest, where next and what to do and all that. All this demand for the fateful day, for the victory photo, for the decisive moment – there's no such thing, my friends. Was there one fateful day when the social gaps became unbearable? Did swinish capitalism mark a particular moment of victory? Can we put our finger on that one privatization too many? There was no such moment. There was a process. Likewise now there is no moment – there's a process. This process of ours is just beginning now. We have demands of the government and its head because things must change.

If you are a resident of Yerucham – things must change.

If you are a child whose parents have no money to pay for your school trip – things must change.

If you are a pensioner or holocaust survivor – things must change

If you are a Gaza evacuee – things must change

If you are Bedouin – things must change.

40% of us are defined as "financially fragile". That means that 40% of us can't cope with an unexpected outlay: dental care for the kid, a burst drain, injury. We

are all living on the edge, by the skin of our teeth, pushed to take out another loan, to need more, to save less. Our lives have become a financial war of survival, while the state abandoned our pensions to games on the stock market, and privatized more and more of the basic services.

You know what's the worst phrase? The small citizen. There are laws against insulting a public servant, but there are no laws against insulting the citizens. And they've insulted us enough over the past few years. They've pushed us towards poverty, played with us, split us from each other. Don't know about you, but I don't like it when they laugh at me, and I don't like it when they play me along.

The citizen is not small! The citizen is the largest there is! To be a citizen, a large citizen, and to understand this, is the greatest challenge that stands before us. The demands of this protest are exactly based on the understanding that we are not willing to be small citizens any more, consumers, we are not willing to be a target audience any more, just a sector, just a tenth. We will no longer hole up in our tiny bunkers and wage our war of existence alone.

That era is over.

From now on something new: From now on we are together. We demand change, and we demand to be part of that change.

We have begun a new discourse, a discourse of hope, of sharing, of solidarity and responsibility. I want to ask the Prime Minister, to ask all the politicians: Look at what happened here,

at what is happening here – is this what you want to defeat? Is this something you are able to defeat? You are the People’s representatives. Listen to the People. This protest, that gave so much hope to many people – do you want to break this hope? Is that what you want? To melt down the hope? You will never succeed!

And after we jumped all the hurdles and all the spin didn’t succeed, what did they have left? To attack me. This thing started with one person who did something. I set up my tent on Rothschild out of a personal feeling of to be or not to be. A person very close to my heart, Alex, put an end to his life. He was a poet. He wrote that even if you have a heart of gold, you will not manage to change the world. Two months before all this started up, he couldn’t be here any longer, and he chose not to be.

How can a person like that, a dreamer and an idealist, feel that he no longer has a place in this world? If he has no place in this world then I suppose I have no place here either. And my heart hurt. My heart was broken. What kind of a world is it that has no room for dreamers, idealists, poets? What kind of world cuts them out? A world of poverty. Because all of us are dreamers and we all have the right to dream. To be poor isn’t only not managing to make it to the end of the financial month or to be homeless. To be poor is to be troubled by these things, fundamentally, to such an extent that you

are not able to dream, to think, to learn, to hug your children.

So I started this thing. But just because I started it doesn’t mean it’s mine only. It’s not just my story, it’s the story of many people who stood up and started walking, stood up and began to do something. We all decided to be. We decided to be here. Here we are.

This summer we learned that we all of us have a place. That tomorrow will be what we make of it. We don’t need them to define us, we know full well who we are. And after this summer we know that it’s okay to dream. More than that. We understood that we must dream! To dream is to be.

7 weeks ago I was a 25 year-old who was struggling alone with her private dreams – to make movies. In the past week I’ve been attacked from all sides, and they almost managed to make me feel alone again. Don’t know about you, but I’ve just started my protest...

I’ll be here as long as necessary. I want to show Alex that yes, you can change the world, that everyone can. You only need to believe, get up, and do something. The responsibility is on each and every one of us. To stand up and move and talk and do and not give up.

In taking to the streets, we found home!
Daphne Leef

På väg mot en israelisk apartheidstat

Israelisk rasism, vars naturliga ”drivhus” är det kolonialistiska projektet på de ockuperade områdena, har sedan länge spillt över in i det israeliska samhället och legitimerat den serie lagar som nyligen antogs i Knesset.

Det har gått 60 år sedan apartheidstaten bildades i Sydafrika. I mars 1951, ett par år efter det rasistiska Nationella partiet kom till makten, var rassegregationen förankrad i lag. Som varit vanligt i andra länder som antagit rasistiska lagar under det 20th århundradet, lanserades de i Sydafrika tillsammans med ”tvättade” förklaringar.

Hitler förklarade efter det att Nürnbergs-lagarna stiftades år 1935 att de skulle skapa en lämplig grund för en åtskild men värdig tillvaro för judarna i Tyskland tillsammans med det tyska samhället. Raslagarna i Sydafrika ville visa att människor av olika färg inte kan existera när de blandas med varandra - bara i åtskilda, skyddade områden.

Tsunamin av rasistiska lagar som Knesset antagit under de senaste månaderna motiveras med följande argument: rätten för små samhällen att bevara sin egen identitet (Acceptance Committees Law), statens rätt att förhindra fientlig användning av de medel den anslår till utbildning och kultur (Nakba Law), samt rätten att neka medborgarskap till personer som dömts för spioneri eller landsförräderi (Citizenship Law). Men jag tror att syftet

med denna lagstiftning i likhet med andra historiska fall är att stegvis upprätta en apartheidstat i Israel, och i framtiden åtskillnad utifrån ras mellan judar och icke-judar.

En apartheidstat skapas inte på ett ögonblick. Det som uppstod i Tyskland 1935 var resultatet av en lång och ibland våldsamma debatt som hade pågått sedan mitten av 1800-talet, om judarnas plats i det moderna Tyskland och Europa. Ja, önskan att isolera och alienera judarna i samhället - juridiskt och socialt - var en del av antisemiternas trossystem i Europa under årtionden innan Hitler kom till makten.

I detta avseende förankrade den nazistiska regimen, tillsammans med andra regimer som antog rasåtskillnadslagar (bland dem Rumänien, Ungern, Italien och Vichy Frankrike 1940), bara i lag den verklighet som redan entusiastiskt hade omfattats av befolkningen. Naturligtvis kunde de inblandade regimerna som stödde sådana lagar inte föreställa sig att vid slutet av vägen väntade en ”slutlig lösning” i nazistiskt format. Men när fröna väl såtts, kunde ingen räkna ut vilken frukt de skulle bära.

Den historiska bakgrunden till den israeliska apartheidstat som växer fram inför våra ögon bör sökas 1967. Den är en del av den process som har pågått i cirka 44 år: Det som började med ockupationen av ett annat folk har successivt

mognat - särskilt efter den senare delen av 1970-talet - till en kolonialism som stöttar en regim av förtryck och diskriminering av den palestinska befolkningen. Den har berövat befolkningen dess land och grundläggande medborgerliga rättigheter, och uppmuntrat en minoritet (bosättarna) att utveckla ett rått och våldsamt förhållningssätt mot palestinerna på de ockuperade områdena. Detta var precis den verklighet som, efter många år, ledde till upprättandet av apartheidstaten i Sydafrika.

I sin bok "The Origins of Totalitarianism," tecknar Hannah Arendt en tydlig bild av den utveckling av samhällets ökande rassegregationen i Sydafrika, från början med de holländska boernas kolonialisering. Föreställningen om den vita rasens överlägsenhet och underordnandet av den svarta befolkningen - var det enda sättet de "vita" kunde anpassa sig till livet omgivna av svarta. Till odlingen av känslor av rasöverlägsenhet lades tron på kulturell överlägsenhet som en motivering till ekonomiskt utnyttjande - det är den process som efter decennier gav upphov till behovet att förankra praxis i lagstiftning.

Således ledde avhumaniseringen av de svarta, som i början av kolonisationen sågs som ett förstärkt arbetsdjur, till

With eyes closed

*The government does not recognize
The reality of dozens of Bedouin villages
Whether in the Negev or on the West Bank
And intends to evict them by force*

*The government does not recognize
The reality of the Palestinian state*

upprättandet av en ordning av rasåtskillnad för 60 år sedan i Sydafrika, som i årtionden lämnat tiotals miljoner av svarta människor i hård fattigdom, exploatering och utanförskap.

Det är inte svårt att identifiera samma typ av världsbild - i förhållandet till araber - bland stora kretsar bosättare på de ockuperade områdena och bland deras anhängare inom (före sexdagarskriget) den gröna linjen. Den har också en hel del anhängare i Knesset, även om de inte kommer att erkänna det direkt.

Israelisk rasism, vars naturliga "drivhus" är det kolonialistiska projektet på de ockuperade områdena, har sedan länge spillt över in i det israeliska samhället och har legitimerats i den serie lagar som nyligen antogs i Knesset. Endast de som undviker att se den breda historiska kontexten i en sådan process kan fortfarande tro att det är möjligt att stoppa framväxten av en israelisk apartheidstat utan att bli av med det kolonialistiskarassistiska greppet om Västbanken och Gaza.

Daniel Blatman

*Prof. Blatman forskar om Förintelsen
och leder Institute for Contemporary
Jewry vid Hebrew University i
Jerusalem.*

Översättning: Maria Bergom Larsson

*And intends to mount an all-out
opposition*

To its recognition by the United Nations

A government which

Does not recognize reality

Is leading us to disaster

Published in Haaretz - September 16, 2011

Kan arton mjölkor vara en form av motstånd?

Vilket motstånd har störst förutsättningar att leda till fred är den fråga som årets Sjöviksseminarium försökte besvara. En central del av seminariet handlade också om våra möjligheter att bidra till en rättvis fred.

De tre krav som det palestinska civilsamhället ställt sig bakom upprepades flera gånger: ett slut på ockupationen, demokrati för Israels palestinska medborgare och flyktingarnas rätt att återvända enligt FN resolution 194. Mazin Qumsiyeh som presenterade sin bok om det palestinska motståndet, ställde dessa krav i en historisk kontext genom att ta avstamp i det tidiga 1900-talet då den palestinska ursprungsbefolkningen använde innovativa former av ickevåldsmotstånd för att protestera mot de landkonfiskeringar som redan då drabbade dem. Alltsedan dess har ickevåld utgjort en central del av palestiniernas befrielsekamp.

Talarna var eniga om att det palestinska civilsamhällets uppmaning till bojkott, desinvestering och sanktioner är den hittills mest framgångsrika formen av motstånd. Många paralleller drogs till anti-apartheidrörelsen och flera talare menade att detta inte handlar enbart om en ockupation utan om en apartheid- och kolonialregim.

Kjell Jonasson från Kyrkornas världsråd framhöll motstånd som en mänsklig plikt och sade att det största hotet för demo-

kratin i ett samhälle är människors apati och rädsla. Att våga tro på en bättre framtid är motstånd, liksom att riskera sitt liv i demonstrationer.

Dror Feiler presenterade Ship to Gaza som en form av folkligt motstånd, en del av samma rörelse som de bybor som demonstrerar mot muren i byn Bili'in varje vecka, och den senaste tidens marscher av palestinska flyktingar mot Israels gränser. Till stor del en ungdomens uppror mot ockupationen. Visste ni förresten att den högsta koncentrationen av Facebook-användare i världen är i Gaza!

Det är minst lika viktigt att förstå vilka som bidrar till ockupationen. Att Israel är en i praktiken fullvärdig medlem av EU hävdade David Cronin, Bryssel-korrespondent för International Press Service. Han berättade om bland många andra Gunnar Hökmarks enträgna arbete för att stärka samarbetet mellan Israel och EU.

Flera talare beskrev Sverige som en trogen samarbetspartner till Israel och en rad svenska företag presenterades som verksamma på ockuperat område och profitörer på ockupationsförhållanden.

Trots allt var gästerna eniga om att den palestinska strävan efter frihet går en ljus framtid till mötes. Våra förhoppningar lyftes än högre av Falu Fredskörs toner och Henry Aschers inspirerande avslutningstal.

Väderrapporten från årets sjöviks-seminarium presenterar mycket sol och värme.

Vi ses på nästa års Sjöviksseminarium - det tionde i rad!

Och innan jag glömmer, för att få svaret på frågan i rubriken se [<http://www.youtube.com/watch?v=TJcfJTELmoM>]!

Jonatan Stanczak

Gideon Levy på Galleri Tegen: We must be realistic enough to believe in miracles!

Det var en förtätad stämning på Galleri Tegen då Gideon Levy kom på besök till JIPF den 13 juni. Alla hade sett fram emot att få samtala mer avspänt med honom än vad besöket på Medelhavsmuseet dagen därpå skulle medge. Gideon inledde med att betona sin tillgivenhet till Sverige som han besökt flera gånger. Dessutom med sin svenska hustru.

Frågorna hopade sig om situationen i Israel. Han betonade att hans expertis sådan vi kunnat följa den i hans artiklar i Haaretz under åren gällde Israel och inte Palestina.

Genomgående i Gideons inledning var hans svarta pessimism över utvecklingen i Israel.

-Just nu finns inget hopp, det finns inte skymten av en förändring i Israels hållning till ockupationen. Israel befinner sig i ett stadium av koma. Livet är alltför bekvämt och den allmänna opinionen är hjärntvättad. De som är informerade och engagerade är en försvinnande liten minoritet. Media gör allt de kan för att dölja vad som sker på ockuperat område samtidigt som de demoniserar araberna.

-Mest nedslående är att unga människor är så okunniga, bristen på information och verklig kunskap är skrämmande. Medan ungdomar i de kringliggande arabländerna kämpar för demokrati visar opinionsundersökningar att de israeliska ungdomarna vill ha starka ledare och anser att arabiska israeler inte bör ha rösträtt. Å ena sidan har vi denna högteknologiska superkompetens och å andra sidan dessa ungdomar som är hjärntvättade och totalt apolitiska.

-Hoppet står till omvärlden!

Men omvärldens möjligheter att påverka Israel är också mycket begränsade. Många hoppades att Barack Obama skulle kunna göra skillnad, men inte ens han kan. Det är som Noam Chomsky säger: Du ska inte förvänta dig någonting från Obama, USA stöder alltid Israel och ockupationen oavsett vilken president som sitter i vita huset.

Israel är mer isolerat än någonsin med endast USA som sin bundsförvant.

”Världen är antisemitisk! Vi kan fortsätta med vår politik för vi är det utvalda folket!” ”Efter Holocaust är judarna tillåtna att göra vad de vill!”, sade Golda Meir. Också utomlands har judar från

Israel detta som sin förskansning mot kritik.

Just nu är demokratin i Israel under attack genom en ny rasistisk lagstiftning. Högsta domstolen är paralyserad. Parlamentet, Knesset, behärskas av fascister och nationalister, även den politiska mitten som Kadima har röstat för den nya rasistiska lagstiftningen.

Israels verkliga vänner är idag de som kritiserar Israel! Nyckeln till en lösning ligger i era händer! Kritik skall inte sammanblandas med antisemitism-ignorera det argumentet! I själva verket är den allmänna opinionen i Europa mycket radikalare än sina regeringar, England är ett exempel. Jag förmodar att det gäller Sverige också.

Min tidning Haaretz är en liten ö men saknar egentligt inflytande. Den nya eliten bryr sig inte om vad Haaretz skriver utan är mer beroende av vad som sägs på sjunyheter i TV. Haaretz var tidigare familjeägd. Men nu ägs den till en fjärdedel av ett tyskt mediaföretag med rötter bakåt till nazitiden och helt nyligen såldes ytterligare en fjärdedel till en rysk oligark som är efterlyst för mord!!! Man kan fråga sig vad sådana intressen kan ha för glädje av att äga en liberal tidning som Haaretz. Svaret är att den har hög internationell prestige och läses utomlands.

-Trots dessa ägare kan jag skriva vad jag vill, jag har full frihet vilket förstås är en källa till hopp och tillfredsställelse. Haaretz är mer radikal än någonsin och mer läst utomlands än i Israel.

Den arabiska våren måste få återverkningar i Israel. 23 obeväpnade demonstranter sköts ner på gränsen till Syrien. Omvärlden protesterar inte! Men palestinierna kan nu se vad som kan åstadkommas i världen. Palestinierna blöder fortfarande efter sviterna av repressionen under den andra intifadan. Men i dag pågår ingen revolt på Västbanken. Livet i det palestinska samhället har blivit enklare, ekonomin är bättre även om allt är relativt, rörelsefriheten mycket större, atmosfären lättare. Det pågår ingen blodsutgjutelse varje dag som tidigare. Men detta kan förändras över en natt, det gjorde det runt Osloavtalet. Det pågår idag inga förhandlingar om ockupationen, Israel lever i föreställningen att detta kan pågå i det oändliga. Israel kör huvudet i sanden, men en dag måste det se verkligheten.

Gaza är fortfarande utsatt för blockad. Egyptens öppning av Rafa-övergången har gjort det något lättare för Gazaborna men det är nyckfullt, förra veckan stängdes övergången igen och fortfarande får män mellan 18 och 40 inte passera utan måste söka visum i Ramallah medan kvinnor och barn får passera. Kanske kan något nytt växa genom försoningen mellan Hamas och Fata, men ingen av dem är älskade av palestinierna, de känner att de saknar nytt ledarskap. Hamas är inte särskilt populärt i Gaza.

I denna nya värld fortsätter ockupationen som om inget har hänt i världen. Vad är skillnaden mellan Lybien och ockupationen av Palestina? Man kan inte vara halv demokrat, stödja demokrati-kampen mot Gadaffi och samtidigt acceptera ockupationen av palestinierna.

Argumentet mot ockupationen bör inte främst ta fasta på bosättningarna eller muren utan på förtrycket av mänskliga och medborgerliga rättigheter på Israels bakgård. Varför förtjänar inte dessa mänskliga rättigheter som alla andra folk om Israel är en demokrati som det själv gärna vill hävda?

På frågan om boykottskampanjens effekt i Israel svarar Gideon att den kan få två verkningar. Antingen drivs Israel in i ett hörn och blir allt mer isolerat och nationalistiskt. Eller också kan landets ledande businessmän sätta ner foten och protestera att den politik Israel för skadar affärerna. Men det är faktiskt så att först när USA säger ifrån kommer det att göra skillnad. Ingen israelisk premiärminister vågar stå emot det.

-Fler och fler stora företag drar sig tillbaka från Västbanken på grund av EUs handelsavtal. Andra lyckas dölja sitt ursprung. Soda Stream manipulerade så att det skulle se ut som om deras produkter var tillverkade i Tel Aviv istället för i en bosättning på ockuperat område. Palestinierna stöder BDS trots att det kommer att drabba den palestinska arbetsmarknaden. Jag vet inte hur effektivt det hittills varit. Om IKEA hade dragit sig tillbaka från Israel skulle nog medelklassen reagera, den är hysteriskt beroende av IKEA.

När alltför många soldater blir dödade drar sig Israel tillbaka. Någon annan politik finns inte. Det finns ingen israelisk politiker som har en vision var Israel kommer att befinna sig om 300 år eller ens om tio eller tjugo år. Blicken är fäst på nästa nyhetssändning. Israel har rätt,

ockupationen måste fortsätta. Drömmen är förstås att Palestinierna bara ska försvinna eller kunna förflyttas- det är förstås den ultimata drömmen.

Man skulle kunna vänta sig att ockupationen, armén och muren skulle driva Israels ekonomi i botten men faktum är att Israel gick igenom den ekonomiska krisen nästan oberörd. Sjukvården är bättre än i Västvärlden. Israel har med sitt associationsavtal med EU ett mycket förmånligt handelsavtal. Dessutom säljer man sina vapen till Indien som har en enorm marknad. Den goda ekonomin har lett till att medelklassen har det mycket bra. Men klyftorna mellan de som är rika och fattiga har visserligen ökat men tycks inte leda till protester. Så vi ska inte hoppas att ockupationen svälter ut Israel.

Vad tänker du om den kommande omröstningen i FNs Generalförsamling om Palestina som självständig stat?

-Den är extremt viktig. Israel försöker minimera skadan och reser runt till världens alla regeringar för att lobba. Hur EU röstar är mycket viktigt. Jag gissar att de flesta EU-länderna kommer att rösta för Palestina. EU är ju en av de största enskilda bidragsgivarna till den palestinska myndigheten. Att Israel är stressat visar det faktum att alla landets ambassadörer fått sin semester indragen under september. Det är viktigt att ni utövar press på er egen regering!

Men det finns en splittring inom den palestinska myndigheten om denna strategi. Vad kommer att hända om FN-omröstningen misslyckas och allt

fortsätter som om ingenting hänt efter den här väldiga uppladdningen? Hur som helst kommer USA att lägga sitt veto. Kommer ett misslyckande att utlösa en ny intifada?

Och till sist, hur tror du att Israel kommer att ta emot den nya Fredsflotiljan till Gaza? -De kommer att stoppa den, i värsta fall med vapenmakt. Och förlora ännu mer prestige i världens ögon. Det finns inskrivet i Israels DNA att först skjuta sedan tala! Israel är en villa i djungeln

och då måste man anpassa sig till djungelns lagar. I detta fall lyder de: Bomba flotiljen- de är alla terrorister!

Med dessa svarta rader slutar referatet av Gideon Levys besök hos JIPF en vacker junikväll på Galleri Tegel.

Men i dörröppningen ut i sommarnatten lägger han till dessa tröstens ord: ”We must be realistic enough to believe in miracles!”

Maria Bergom Larsson

Till: Teaterförbundet, Anna Carlsson ordförande och Teaterunionen, Ann-Marie Engel ordförande

Från: Judar för israelisk-palestinsk fred

Teater under ockupation

Natten till den 27 juli angreps den svenskstödda Frihetsteatern i Jenins flyktingläger på det palestinska ockuperade området av den israeliska militären. Ungefär 50 maskerade soldater omringade teatern ungefär 03.00 på natten. Större delen av glasrutorna på teaterns kontor och mediacentrum krossades, teaterns tekniska chef och Frihetsteaterns föreningsordförande kidnappades från deras hem och flera andra anställda hölls under militär bevakning. En av de teatertekniska studenterna tvingades klä av sig inför granskningen och trodde han skulle skjutas.

Den israeliska säkerhetstjänsten vägrar ge de kidnappade, som nu förts till olika fängelser inne i Israel, tillträde till advokat och anger inte heller någon orsak till angreppet.

Judar för israelisk-palestinsk fred (JIPF) har länge samarbetat med frihetsteatern då vår ordförande Dror Feiler även sitter med i styrelsen för Frihetsteaterns Stiftelse i Sverige och en av våra styrelsemedlemmar, Jonatan Stanczak, var med och startade teatern 2006. Jonatan var för övrigt på plats när angreppet skedde och har berättat att han tvingades sitta på marken och att soldaterna hotade slå honom om han pratade.

Det är med stort bekymmer som vi iaktar när den israeliska armén angriper en politiskt obunden kulturorganisation som Frihetsteatern. Vi anser att ett sådant beteende är fullständigt oacceptabelt och att det måste få långtgående konsekvenser.

Ett tjugotal svenska kulturarbetare, teaterpedagoger, skådespelare med flera har arbetat på Frihetsteatern, däribland Suzanne Osten, Britt-Louise Tillbom, Jan Tiselius och Robert Lyons. En rad delegationer från Sverige inklusive Riksteatern har också besökt teatern. Svenska konsulatet har vid flera tillfällen besökt verksamheten som bland annat stöds av SIDA och som har samarbetet med en rad teaterinstitutioner i Sverige.

Vi uppmanar Teaterförbundet och Teaterunionen att göra ett uttalande riktat till den israeliska ambassaden och det svenska utrikesdepartementet med krav på de kidnappades frisläppande, en officiell ursäkt från den israeliska ambassaden och kompensation för den skada som åsamkats teatern och dess verksamhet.

JIPF bistår självfallet med information och underlag.

Med vänlig hälsning,
JIPF styrelse

The Village of Aqaba, the bulldozers and Netanyahu's truth

Last Thursday morning it happened again. As on many previous occasions over the past decades, a large force of the Israeli Defense Forces arrived at a small village called Aqaba, on the northeast corner of the West Bank. Soldiers mounted on jeeps sped along the village's main (and only) street, followed by three bulldozers. Three houses were razed to the ground, and twenty people (out of a bit more than the village's three hundred) were thrown into the street. The bulldozers also destroyed and thoroughly ploughed the access road to the village, about a kilometer and half long and known by the inhabitants as "The Peace Road", and then blocked it by large piles of dirt and debris. Also another kilometer-

long road, used by villagers, was similarly destroyed and blocked.

The soldiers were accompanied by a man called Asher Tzur, an officer in the Civil Administration maintained by the State of Israel on the West Bank - a man who already for many years has taken it as his personal mission to act as the nemesis of the Akaba villagers, constantly issuing demolition orders and taking care that they would be implemented. Villagers standing near the active bulldozers could see a big smile on his face, and later he got on a bulldozer, and asked a soldier to take his photo. And then he left the village with soldiers and bulldozers - until next time.

Not for the first time, Haj Sami Sadeq, Mayor of Village of Aqaba asked me: "Why are they doing this to us? What did we do to them?" Haj Sami is wheelchair-bound since being, early in his life, shot in the back during training with live ammunition held by IDF forces in the village. "I personally, all our village people, have suffered very much from the Israeli occupation, but we do not harbor hatred in our hearts. There were never any acts of violence here. I went several times to speak in Europe and America and everywhere I told that all we want is to live in peace with the Israelis. Just leave us alone, to live our lives in our village, stop destroying our homes and roads".

How to understand and how to explain that it's probably not a chance act nor the sadistic whim of one man, it's a policy that comes straight from above, straight from the government's decision makers. Not new policies or a new plan, but ultimately the same program which was initiated already in 1967 by a senior Israeli cabinet minister named Yigal Allon, who is long dead but whose "Alon Plan" is alive and well. According to this plan, the State of Israel must maintain

permanent control over the Jordan Valley. And unfortunately for the village of Aqaba, it is located on the edge of that Valley. If the authorities can manage to "get rid" of Aqaba, than the Jordan Valley area "free of Arabs" could be extended several kilometers further. And so it came about that the bulldozers arrived again to make another effort at implementing the Alon Plan.

And by chance (and is it only by chance?) the bulldozers came to the village of Aqaba on the very day that Israel's Prime Minister Netanyahu announced his intention of going to the UN General Assembly next week and delivering an eloquent speech setting out Netanyahu's truth and explaining why he calls upon the nations of the world to reject the Palestinians' bid to be free of the occupation and establish their independent state. From what was published so far, it seems that Netanyahu intends to speak at the UN about Israel's righteousness, its democratic society and its desire for peace. The name of the village of Aqaba would most probably not be mentioned in his speech on the UN podium.

Adam Keller

Déjà vu

Again killed and injured,
Again brinkmanship,
Again a fragile cease-fire
In Gaza.

Again billions are spent
On border fortifications

And missile defenses
For the next round.

There is another solution:
Peace with the
State of Palestine
In the West Bank and Gaza
With a unity government
Of Fatah and Hamas.

Published in Haaretz - August 26, 2011

Israel to sue Bedouin residents for cost of demolishing their village

Israel's State Attorney's Office is currently preparing a legal petition for more than NIS 1 million against the residents of El Araqib, a Bedouin village under increasing attack in the Negev Desert. The State's Attorney's Office is demanding that residents cover the costs incurred to evict them and demolish their village, which to date Israel has done 18 times. According to the right-wing affiliated news source, Arutz 7, the State Attorney's Office is currently gathering information on the costs related to evicting the Bedouin-Palestinian residents of El Araqib in order to calculate an exact sum for the petition. Expenses to be reviewed include working hours of police officers who evicted the El Araqib residents, costs of helicopters and/or aircraft and the trucks employed in hauling away the demolished village.

The many demolitions of El Araqib are part of the aggressive attempts by the Jewish National Fund (JNF) and Israel Land Authority (ILA) attempt to claim their historic land and use it for forestation and future Jewish settlement. More than 150,000 Bedouin, the indigenous inhabitants of the Negev region, live in informal shanty towns, or "unrecognised villages," in the south of Israel. They account for around 12% of the Palestinian population of the country, and yet discriminatory land and planning policies

have made it virtually impossible for Bedouin to build legally where they live.

Despite being unrecognised by Israel, the village of El Araqib has existed since before the creation of Israel in 1948. Bedouin residents were evicted by the newly declared Israeli state in 1951, but returned to the land on which they live and where they cultivate. Ownership of the land has been the subject of proceedings in the Be'er Sheva District Court. The first of the 18 demolitions occurred on 27 July 2010, when Israel demolished 40 homes. At 4:30am, 1500 police officers carrying firearms and stun grenades, followed by a special patrol unit, helicopter, mounted horsemen and bulldozers, entered el Araqib and began demolishing everything in the village. The more than 300 Bedouin village residents, mainly children, were forcefully removed from their village as they watched the Israeli police destroy their homes and property.

It has yet to be decided against who specifically to present petition, but apparently it will be against those suing for ownership over the land and specifically the head of the Al Turi Tribe.

Author : Alternative Information Center (AIC) 4 March 2011

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

c/o Dror Feiler, Bjurholmsg. 1B, 116 38 Stockholm. Tel.: 08-642 13 93

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 200 kr.

Enbart prenumeration kostar 100 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 29 1 7-7